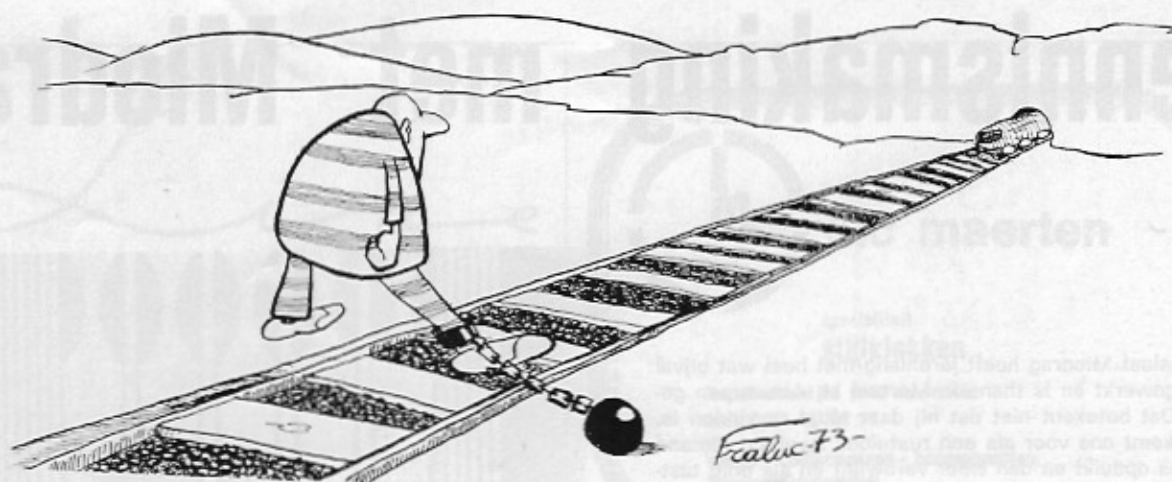

**HUGO BRUTIN
PRESENTEERT
JONG OOSTENDS TALENT :**

DE VERLOREN INKT van LUK ZEEBROEK

Op zaterdag 22 februari wordt om 17 uur in de benedenzaal van Standaard Boekhandel, Kapellestraat 103 te Oostende, het werk van de jonge **Luk Zeebroek** voorgesteld door **Hugo Brutin**, die met volgende bijdrage alvast een voorsmaakje wil geven. In dit nummer van «De Kinkhoorn» krijgen onze lezers nog extra een uitnodiging voor deze voorstelling. Maak er gebruik van!

Goeie dingen geven niet alles ineens prijs. Dat is het geval met schilderijen, met gedichten, met muziek en ook met het boekje dan Luk Zeebroek onlangs heeft uitgegeven en dat de ietwat vreemd-ironische naam **Verloren inkt** kreeg. Met die titel heeft hij wellicht verkeerd gewed, althans in de zin die ik eraan geef. Het is beslist geen verloren geschrijf of karikaturaal gekrabbel geweest, want het opent perspectieven, maatschappijkritische, poëtische en fantastische. Het is een verzameling strips, kartoens die bij iedere kennis-making iets meer openbaren en enkele gedichten die wellicht best de naam "gedichten" kunnen krijgen.

Luk Zeebroek heeft het op blz. 67 trouwens zelf over een "Kunstgedicht". Indien ik het goed voor heb, dan komt die term regelrecht van Paul Snoek. Het merkwaardige is dat ook de sfeer en de zeggings op bepaalde ogenblikken reminiscenties oproepen aan Paul Snoek's laatste bundel "Gedichten". De bedoeling van dit neologisme is een brug te werpen tussen een gedrochtelijke, fantastisch-futuristische wereld van ontarding en een poëtische. Sprekend zijn o.m. in die zin volgende verzen :

Om niet herkend te worden
vermom ik mij als tomaat

ook mijn geluid wordt tomaatachtig.
(blz 31)

en

Ik loop
dank zij een kunstbeen
van plastic en roestvrije scharnieren...
Mijn ogen in plexiglas
en mijn vals gebit en houten penis
leg ik samen met mijn kunstthuid
naast mijn bed wanneer ik slaap...

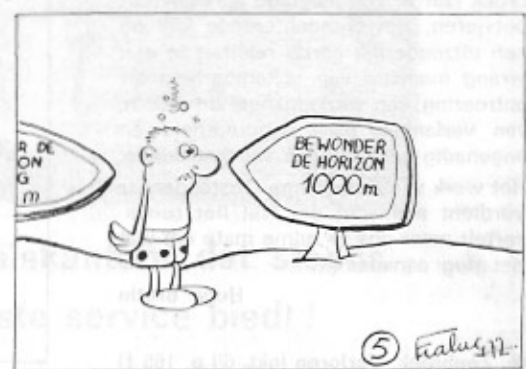
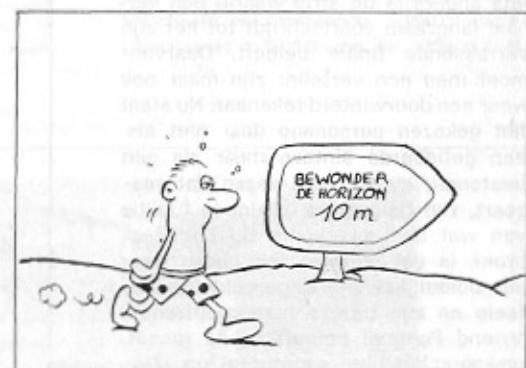
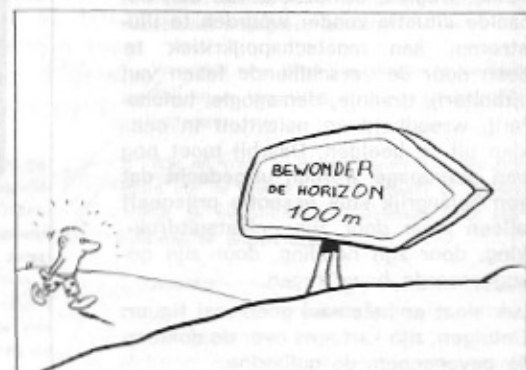
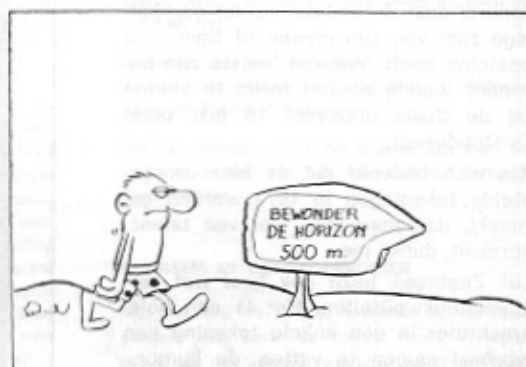
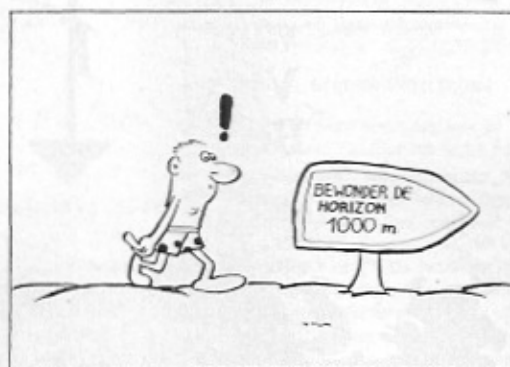
(blz. 67)

Dat is een van de dingen, wellicht moet ik dat tot mijn grote schande bekennen, die mij pas na herhaald lezen en blade-ren opgevallen zijn. Het kan een eks-kuus zijn dat de tekeningen alle aandacht naar zich trekken.

Paul Snoek ontwaren in **Verloren inkt** beschouw ik trouwens helemaal niet als een blaam. Het bewijst alleen maar dat Luk Zeebroek vreemde paden bewandelt en om zich heen een wereld leven heeft gegeven die weinigen aandurven, die weinigen toegankelijk is, dat hij een poëtisch genre cultiveert dat nog niet erg vaak aan bod is gekomen. Terloops gezegd indien alle epigonen van de klassiek-poëtische Paul Snoek nu plots het schrijven staakten, dan zouden de poëzie-recensenten helemaal niet meer aan hun trekken komen.

Eigenlijk had ik helemaal niet de intentie te spreken over de poëzie waarmee Zeebroek zijn verzameling kartoens siert. Hij is ons vooral als tekenaar, karikaturist, kartoentist bekend. Wat hij thans in boekvorm uitgeeft is niet zo erg recent. Het dateert allemaal van '73 en de auteur tekent er met de naam

LEES DOOR OP PAGINA 22

⑤ Fialus 12

Fraluc. Dat is nu "Kamagurka" geworden. De toon is echter wel dezelfde gebleven.

Kartoens tekenen is een gevaarlijke en delikate onderneming. Het vergt heel wat kwaliteiten van de maker en telkens is daar de bedreiging dat een collega zich van zijn ideeën of figuurtjes bestolen voelt. Van dat laatste zijn bijzonder weinig sporen terug te vinden bij de thans ongeveer 18 jaar oude Oostendenaar.

Als men bedenkt dat de hier voorgestelde tekeningen in 1973 werden gemaakt, dan mag men wel van talent spreken, dunkt me.

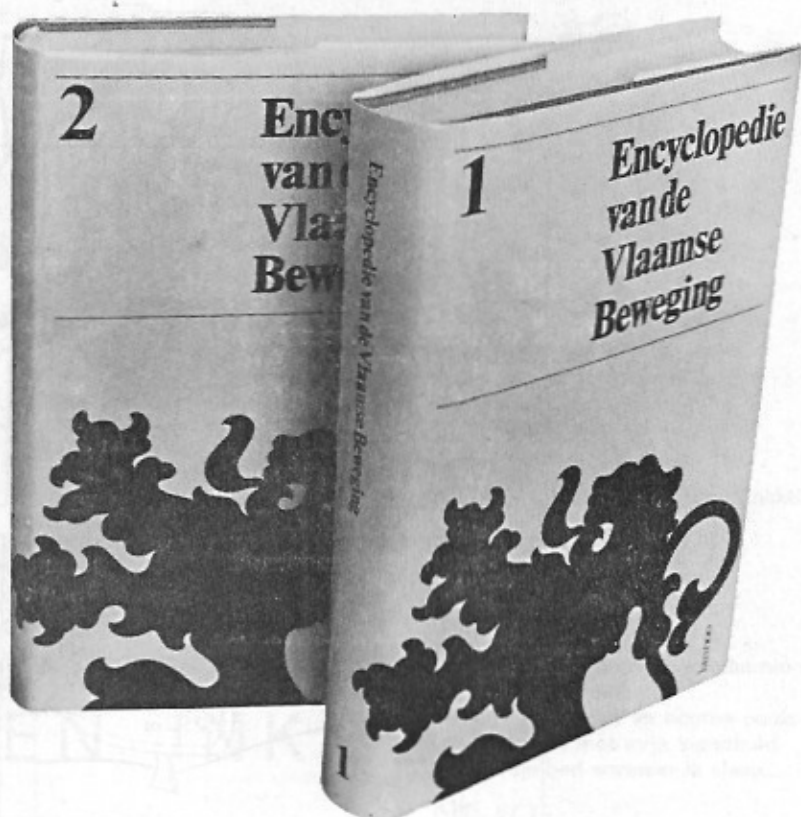
Luk Zeebroek bezit ook heel wat cartoonistenkwaliteiten. Het is een hele krachttoer in een enkele tekening een verhaal samen te vatten, de humor, ironie, tragiek, dwaasheid van een bepaalde situatie zonder woorden te illustreren, aan maatschappijkritiek te doen door de verschillende fasen van uitbuiting, tirannie, demagogie, huichelarij, wreedheid en naïeviteit in een klap uit te beelden. Daarbij moet nog een personage worden uitgedacht dat een belangrijk stuk essentie prijsgeeft alleen maar door zijn gelaatsuitdrukking, door zijn houding, door zijn gesuggereerde bewegingen.

Luk slaat er helemaal geen mal figuur. Getuigen, zijn kartoens over de dokters, de gevangenen, de guillotine.

Iets anders is de strip waarin een verhaal langzaam voortschrijdt tot het zijn verrassende finale beleeft. Daarvoor moet men een verteller zijn maar ook weer een doorwinterd tekenaar. Nu staat het gekozen personage daar niet als een gefigeerde sintese maar als een bestendig evoluerend wezen dat reageert, zijn fisionomie wijzigt in functie van wat hem overkomt. Bij Luk Zeebroek is dat wellicht het genre waar het duidelijkst zijn ongebreidelde fantasie en zijn bittere humor optreden. Vriend Pummel beleeft er de meest onwaarschijnlijke avonturen en Zeebroek laat er zijn jeugdige agressiviteit botvieren, zijn ontvullende kijk op een uitzonderlijk harde realiteit in een wrang mengsel van schamperheid en ontroering, van werkelijkheid en droom, van verlangen naar ongerepheid en ongenadig beklemtonen van het lelijke. Het werk van deze jonge Oostendenaar verdient aandacht om wat het reeds vertelt maar ook in ruime mate om wat het nog aankondigt.

Hugo Brutin

(L. Zeebroek, *Verloren inkt*, 69 p. 165 f)

- ☐ twee delen
- ☐ twee maal 900 bladzijden
- ☐ 70 raamartikelen
- ☐ 3400 trefwoorden
- ☐ 375 medewerkers
- ☐ 1000 illustraties
- ☐ formaat 270 x 200 mm
- ☐ gebonden in luxueuze stempelband
- ☐ verkrijgbaar met maandelijkse stortingen van 596 fr. (zonder prijsverhoging)
- ☐ deel 2 verschijnt in mei 1975

een Iannoo-uitgave
en dus verkrijgbaar bij
standaard-boekhandel
kapellestraat 103, oostende

